

spark
Alice Broadway

Dream
válogatás

Minden
éremnek
két oldala
van.

Dream
válogatás

ALICE BROADWAY sorozata, az Ink-trilógia már a megjelenéskor bestseller lett.

Az első részt jelölték a Carnegie-medálra, a Waterstones-díjért vetélkedő regények közé pedig két kategóriába bekerült, csak hogy párat említsünk az elismerések közül. Művei nemzetközi sikerkönyvek, a trilógia jogai már tizenhat országban elkeltek.

Alice jóval több teát iszik, mint amennyire valójában szüksége lenne, és imád a sárga lakókocsijában írni.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.alice-broadway.com

www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

Azután, hogy Leora engedetlenségével mindent felfogat maga körül, olyan események sorát indítja el, amelyek következtében fény derül a kegyetlen igazságra a családjáról. Így hát nincs más választása, mint az, hogy végre szembenézzon a múltjával. Mindent megkérdőjelez, amit eddig szeretteiről és magáról tudott. Félig tetováltként, félig üresbőrűként melyik közösséghez tartozhat?

Engedetlenségéért a polgármester most fegyverként szeretné felhasználni őt, és elküldi Featherstone-ba, hogy épüljön be az üresek közé, és így szállítsa neki az információkat. Leorában sok kérdés maradt rejtélyes, vér szerinti anyjáról, amelyekre talán megtalálja a választ. De vajon megnyugvást és békét lelhet-e bennük, vagy újabb kétségekkel kell szembenéznie? És képes lesz-e majd megkülönböztetni, ki barát és ki nem?

ALICE BROADWAY

spark

Dream
válogatás

I. fejezet

Egy séta az erdőben soha nem csupán egyszerű séta az erdőben.

A mesékben legalábbis nem az. Eltéved egy testvérpár. Egy piros szoknyás kislány rossz irányba fordul, és összetalálkozik egy farkassal. Vagy egy gyönyörű lány rátalál a kastélyra, ahol egy szörnyeteg lakik. Az erdőben rengeteg csoda történhet. Az még kérdéses, hogy az én mesém vajon hogyan végződik majd.

Egyetlen dolgot azonban már tudok: az erdő hideg és nyirkos. Minden megtett lépés után hallom, ahogy valami megmozdul, és folyton attól rettegek, hogy valaki a hátam

mögött lopva utánam jön. Nem akarok itt lenni, de mégis ide kell jönnöm.

Vajon mi vár rám az út végén? Egy farkas? Egy boszorkány? Vagy egy szörnyeteg? Nem fordulhatok vissza, bármennyire is félek a jövőtől, semmi sem olyan félelmetes, mint ami elől ide menekültem. Egyetlen hely van, ahová mehetek: Featherstone.

Az erdő párás levegője eszembe juttatja a füstöt, amit apa megmérettetésén éreztem. Átvágom magam az aljnövényzeten, a lábam megcsúszik a sárban, puha bőrcsizmámra levelek és gallyak tapadnak, és a lábam minden megtett lépés után egyre jobban fázik. Érzem a füst szagát, mintha a tüdőm emlékezne rá, és közben arra gondolkodom, bárcsak visszamehetnék, hogy eloltsam a tüzet. Azt hittem, képes leszek megváltoztatni a világot, de ehelyett mindent elrontottam.

Obel azt mondta, egyértelmű lesz az út, könnyen megtalálom majd. De tévedett. Minden megtett lépéssel azt súgja a lábam, hogy *eltévedtél, eltévedtél, eltévedtél.*

A lelkemből, a csontjaimból és a bőrömből szólnak ezek a hangok.

2. fejezet

Alevél hangvétele rendkívül udvarias volt: *lehetőség nyílik arra, hogy megvitassuk a közelmúlt eseményeit.* Holott a valóságban egy felhívást kaptam, hogy jelenjek meg.

Miközben az iroda előtt váraкоztam, néhány pillanat alatt nyugalmat erőltettem magamra. Kezemet a mellkasomra tettem, ahová a mentorom, Obel egy gyönyörű varjút tetovált. Azon az éjszakán erősebb lettem, amikor felfedtem a jelet magamon, és kimondtam az elfeledettek nevét – tudtam, hogy pontosan ez az oka annak, hogy most látni akarnak. Fenyegetést kaptam: de nem bánom, mert ezt akartam.

Nem először fordult elő velem, hogy fogalmam sem volt, mi fog történni ezután.

Amikor beléptem az irodába, Longsight polgármester felállt az asztaltól. A szoba tágas volt és meleg, a falak mentén könyvespolcok sorakoztak. Longsight megkerülte az asztalt, és kezét nyújtott, egy pillanat elteltével elfogadtam a gesztust. Az asztal másik oldalán Mel ült, a város mese-mondója. Mel nem állt fel és nem szólalt meg, de a mosolya egy óvatlan pillanatban mindent elárult, mielőtt még elhalványult volna.

Örült annak, hogy ott lát. Felmerült bennem, hogy talán hiányoztam neki. Megráztam a fejem, és elhessegettem magamtól a gondolatot – arra akartam emlékezni, hogy becsapott. Nem lankadhatott a figyelmem.

A polgármester intett, hogy üljek le. Megkönnyeb-bülve nyugtáztam, hogy elvászt tőle az a vaskos fa íróasztal. Ahogy mindig, a férfi testén minden tetoválása köz-szemlére volt téve. Mindig is rossz érzés fogott el, amikor megláttam rajta azt a sok fedetlen bőrfelületet. Az íróasztal tetején burgundivörös bőrterítő feküdt, majdnem üres volt, csupán egy arany tintatoll, egy tintatartó és egy nagy köteg papír árválkodott rajta.

A férfi szólalt meg először:

– Örülök, hogy hajlandó volt eljönni hozzánk, Miss Flint. – *Mintha lett volna más választásom.* – Úgy gondolom, mindenekelőtt arról a kirohanásról kellene beszélnünk, amit a névvelvasási ceremónián előadott. Nem gondolja?

Kirohanás. Mintha csak egy neveletlen gyerek lennék. Éreztem, ahogy előnti arcomat a forróság. Longsight hátradőlt a széken, és némán figyelt, várta a válaszomat. Behunytam a szemem, és felidéztem az erőt, amit azon az éjszakán éreztem. Obel biztosított róla:

– Semmi rosszat nem tettél, lányom. Csak kicsit rájuk ijesztettél, ez minden.

– Hosszasan beszélgettünk a reakcióról, Leora – folytatta Longsight, hangjában enyhe sajnálattal. – Mel mindenben kiállt melletted. Ő meg van győződve arról, hogy még mindig rengeteg jószág van benned. – A polgármester ekkor rám szegezte tekintetét, én pedig lesütöttem a szemem. Az a szempár... mindig úgy éreztem, hogy mélyen a lelkembe lát. – Mel szerint lehetséges, hogy kicsit túl nagy volt rajtad a nyomás. – Vettem egy pillantást Melre, szerettem volna, ha mond valamit, de ő csak szemét lesütve ült a helyén, teljesen közömbösnek tűnt a férfi jelenlétében.

Pedig azt akartam, hogy rám nézzen, és újra kapcsolatot teremtsen velem. Rendkívül megtisztelőnek éreztem, hogy elvállalta a mentorálásomat, mert olyan volt, mintha meglátta volna az igazi énemet. Én pedig megnyíltam előtte.

Hirtelen megtaláltam a hangom.

– Maguk kihasználtak engem. – Most mindkettőjükhöz beszéltem egyszerre, de a tekintetem közben Longsighton tartottam. – Manipuláltak engem: mindig csak félinformációkat közöltek velem, hogy bábként mozgathassanak.

Hirtelen megint magam előtt láttam mindent: a Bírálócsarnokot, a barátokat és a családtagjaimat, ahogy Jack Minnow a lángok közé dobja apa könyvét. És ahogy megtagadom saját véretem. Hátat fordítok annak az embernek, aki felnevelt. És mindezt csak akkor láttam be, amikor már túl késő volt.

– Tényleg így gondolod? – A polgármester most közelebb hajolt, könyökével az asztalra támaszkodott. – Mert

én teljesen másképp látom a dolgot. Én egy lányt láttam, akinek az ereiben az üresek vére folyik, és akinek fogalma sem volt róla, hogy honnan jött. Kötelességünk volt elmondani neked, kik az igazi szüleid, különösen azért, mert az állítólagos anyád ezt nem tette meg. És nem elég, hogy felfedtük előtted a teljes múltadat, még helyet is ajánlottunk neked a társadalmunkban. Lehetőséget arra, hogy szolgálhasd a közösséget, ami megóv téged mások ítélezésétől. Azoktól, akik kevésbé nyitottak és elfogadóak. Hiszen tudtuk, hogy nem mindenki nyitott a te... ürességeddel szemben.

Az én *ürességem*. Tessék, most újra kimondta. Olyan hosszú ideig titkolták előttem ezt a szót, hogy még mindig furcsának éreztem, mintha nem hozzám tartozna, mintha egy új cipő lenne, amit be kellene törnie a lábamnak. Az a nő, akiről azt hittem, hogy az anyám, nem is az. A vér szerinti anyám egy üresbőrű nő volt, az ő vére folyik az ereimben, ő lakozik minden sejtemben, és miatta vagyok ilyen tökéletlen. Igaz, hogy van rajtam egy jel, de a szívem félig üres. Üres vagyok, mégis megjelölt. Egy kicsit az egyik, egy kicsit a másik, de valójában egyik sem igazán. Saintstone-ban nem létezik ennél veszélyesebb állapot.

Longsightnak igaza van. Senki sem mert elmondani nekem az igazságot – sem anyám, sem Obel, de még Verity szülei, Julia és Simon sem. Még Oscar, az a fiú, akibe azt hittem, beleszerettem, ő is többet tudott az életemről, mint én magam. Azóta nem láttam viszont, amióta átadta nekem apám bőrének maradványait – azt a kis darabkát, amit kimentett a lobogó lángok közül. Akkor nagyon megsértettük egymást, és megrendült a bizalmunk a másik felé. Igaz, hogy már nincs jelen az életemben, de mégis gyakran lopózik a gondolataimba.

Longsight valódi tudást adott nekem. Most viszont nem tudom, mihez kezdjek ezzel.

Gondolataimból megint kizökentett a polgármester hangja.

– Nem tudom elképzelni, milyen gondolatok kavaroghatnak most a fejedben. Mi vihetett rá, hogy ilyen jelet tetováltass magadra. – Longsight tekintete a nyakamra siklott, ahol kilátszik a varjú feje, amit Obel rám tetovált. – Úgy látom, túlbecsültünk téged, túl sokat vártunk tőled.

Longsight nem érti. Fogalma sincs arról, hogy ez a varjú már akkor a testemen volt, mielőtt még tintát fecskendeztek volna a bőröm alá. Hogy az álmaim, amelyekben ott szerepelt ez a madár, fokozatosan testet öltöttek bennem és a bőrömon. Hogy mellkasomból lila és rózsaszínű jelek tűntek elő, akár valami mesében, amíg rá nem jöttem, milyen üzenetet hordoznak számomra. És hogy magamtól mentem el Obelhez, hogy megkérjem, fejtse meg a bőrömon az üzenetek jelentését.

Nem fogom hagyni, hogy félelemben tartsanak.

– Elkövettünk néhány hibát veled kapcsolatban, Leora. Most már tudom. – Longsight a kezére meredt. – Mel szenvedélyes ember, akárcsak Jack Minnow. De a szenvedély egyúttal... nos, mondjuk úgy, hogy a szenvedély időnként eltakarja előlünk a valóságot. – Mel mocorogni kezdett a helyén, és éreztem, hogy feszeng. De miért nem szól semmit? Elvégre ő a hangjából él, azért tisztelik, mert történeteket mesél, olyan történeteket, amelyekben Saintstone-ban mindenki hisz. De most mégis itt ül, és semmit sem szól. Nem tetszett ez nekem. Rossz érzés fogott el. – Mindenki mélységesen sajnálja, ha netán megbántott valamivel. – Megrándult az arcom, mert ez a mondat nyilvánvaló hazugság volt. Nem tudtam elképzelni,

hogy Minnow valaha is megbánná azt a fájdalmat, amit okozott.

– Mi nem vagyunk gonoszak, Leora. – A polgármester fanyarul rám mosolygott. – De ez itt nem mese. Ők és mi, mindannyian hittünk abban, hogy képes leszel békét és nyugalmat hozni a közösségünkbe. Elvégre ki van még, aki olyan, mint te? Aki egyszerre üres és jelölt is: aki közülünk való. És hűséges, annak ellenére, hogy lázadók vérét is hordozza. – Megrázom a fejemet, mire Longsight előrehajol. – Kérlek, Leora, ne ronts el mindent! Még belegondolni is rossz, hogy egy jelölt férfi egy üressel háljon együtt... – a férfi összerázkódik. – De ebből a torz egyesülésből mégis valami jó származik. Te reprezentárod a lehetőséget, Leora, a reményt: egy üresbőrű, aki igaz útra tért. Most már tudom, Mel mit mondana: béke szimbólumot kreálna belőled, amely egyesíti Moriah-t a testvérével, a Fehér Boszorkánnyal. Ennyire nem vagyok naiv. – Longsight ekkor Melre pillantott, akinek az arca közömbös maradt. – De nincs középút. És nagyon kellemetlen helyzetben vagyok. A kitelepítési törvény egy ideig nagyon jól működött. A két közösség külön élt, de békében. Megjegyzem, nem volt könnyű ez a béke, de mégis béke volt. Csakhogy az üresek egyre inkább visszaéltek a türelmemmel, és nem tartották tiszteletben a megállapodásunk nagylelkű és bőkezű feltételeit. Egy olyan békének pedig nincs értelme, amit csak egyetlen oldal képvisel. Az üresek nem hallgatnak a jó szóra, ezért el kell őket pusztítani. Most már én is belátom ezt. A te embereidnek most szüksége van rád.

Ekkor megéreztem: tetteim szörnyű súlyként nehezedtek rám. Hátat fordítottam a saját közösségemnek, és eltaszítottam magamtól a lehetőséget arra, hogy boldog le-

gyek. Úgy, ahogy mindig is élni akartam. Mindig is arra vágytam, hogy tetováló lehessenek, hogy tanulhassak és fejlődjek.

– Nem volt más választásom. – Próbáltam magyarázkodni, miközben azon tűnődtem, vajon ez tényleg így van-e. – Vagy legalábbis korlátozottak voltak a lehetőségeim. Vagy maguknak dolgozom, vagy kitaláltattá válok, és elfelednek. – Büszkén felemeltem a fejem. – Márpedig, ha így döntök, akkor kitaláltattá válok.

– Nem csak az volt az egyetlen lehetőség – mosolygott szomorúan Longsight, mintha valami rossz kisgyerek lennék.

Ám egy vékony hang ezt suttogta a fejemben: *Ha valóban csak egy buta kisgyerek vagyok, akkor mégis miért foglalkoznak ennyit velem?*

Elsöpörtem kócos fürtjeimet az arcomból, és egyenesen Longsight szemébe néztem.

– Az üresek tényleg ekkora kockázatot jelentenek? – kérdeztem.

Rövid szünet következett, és bár a szobában meleg volt, a karom libabőrös lett, és kirázott a hideg.

– Nagyobb kockázatot, mint gondolnád, Leora – válaszolta végül halkán.

Nagyot nyeltem.

– De mégis mit akarnak tőlem?

A férfi felsóhajtott.

– Nem akarok mást, Leora, minthogy ez a közösség végre békében élhessen, és hogy minden ember, akit szeretek, biztonságban lehessen.

Ez az ember tényleg szeret minket? – tűnődtem magamban. Vagy csak egyszerűen azt szereti, hogy irányíthat bennünket?

– Már egyetlen fiatal lány lázadó szikrája is hamar lángokká fajulhat: márpedig a te impulzív kitörésed miatt az egész közösség kételkedni kezdett abban, amit mindig is igaznak vélt. Te egy üresbőrű vagy, aki jelet kaphatott magára. Az apádat az elfeledettek közé sorolják, de te mégis elérted, hogy emlékezzünk rá. Elvetted a bizalmatlanság magvait. Most pedig azt akarom, hogy jóvá tedd, amit tettél, hogy kisimítsd a hullámokat, és ne mélyítsd azokat. Ezért van rád szükségünk. Mert igen... – Longsight látta, hogy szólni akarok, ezért feljebb emelte hangját – te kellesz ehhez. Az emberek most téged figyelnek, hogy mit lépsz ezután. Én pedig azt szeretném, ha tagja lennél ennek a közösségnek, és segítenéd a barátaidat és a családot azzal, hogy hűséget mutatsz vezetőid iránt, és megbánod lázadó és individualista viselkedésedet. Ha engednéd, hogy újra egyesíthessük erőinket, és egységben állhassunk ki értékeinkért. És van egy konkrét elképzelésem arról, hogyan tudnál bűnbánatot gyakorolni.

A bűntudat mennyivel könnyebben érkezik, mint az indulat. Akaratom ellenére is ott éreztem a vállamon a súlyát. A sokkhullámokat, melyeket a világom, a barátaim és a családom felé közvetítettem. Longsight az arcomat tanulmányozta egy ideig, majd így folytatta:

– Azt akarom, hogy menj el Featherstone-ba.

A szavai teljesen értelmetlennek hatottak.

– Featherstone-ba. – A hangomat még én magam is furcsának hallottam. – De... de miért kéne odamennem?

– Azért, Leora, mert kezd fogyni a türelmem. Mert hosszú ideje elviselem az üresek jelenlétét, azt a sok erőszakot és zavart, amit okoznak, de kezdek türelmetlenné válni. Ezért döntöttem úgy, hogy elpusztítom őket. Ehhez viszont szükségem van rád. – Longsight arcán lassú mo-

soly húzódtott végig. – Együtt fogsz élni velük. És a saját bőrödön tapasztalod majd meg, hogy milyenek valójában. Aztán elmondod, mit tervelnek ellenünk. És amikor eljön az idő, és befogadtak maguk közé, ellenük fogsz fordulni. Tudunk egy-két dolgot az üresekről, és sok mindent sejtünk is. De attól félek, jóval nagyobb veszélyt jelentenek, mint gondoljuk. És Jack Minnow-nak igaza van, amikor azt állítja, hogyha engedjük őket köztünk élni, hatalmas támadásnak tesszük ki magunkat. És előbb vagy utóbb meg kell küzdenünk velük. Csakhogy az itt élő emberek nem akarnak háborút, hozzászoktak már a békés élethez. – A polgármester arcára széles mosoly ült ki, de a felszín alatt kőkemények maradtak a vonásai. – Nekem bizonyítékra van szükségem, olyasmire, amivel mozgósíthatom az embereinket egy közös célra, amely mögé felsorakozhatnak. És hidd el, Leora, eddig nagyon türelmes voltam! Ha Jack Minnow-ra hallgatok, már régen kifüstöltük volna őket, mint a természetet a bolyból.

Mikor végre szóhoz jutottam, alig hallatszott a hangom, rekedtes károgásnak hatott.

– Van más választásom? – suttogtam. – Mert ön azt kéri tőlem, hogy pusztítsam el őket.

Legnagyobb meglepetésemre Mel válaszolt:

– Igen, van választásod, kedvesem. – Mel vett egy nagy levegőt, és úgy éreztem, mintha most foglalná vissza az őt megillető helyet, és gyönyörű, telt idomai kiteljesednek benne. – De a vezetőidként nekünk is van választásunk. – Longsight hátradőlt a széken, és felsóhajtott, de egy kézmozdulattal jelezte Melnek, hogy befejezheti a mondatát.

Mel hangja úgy zengett, mintha csellón játszanának: a szomorúság és a reménység olvadt össze benne.

– Leora, mostanra megtanulhattad, hogy különleges vagy. – Az arcomon kétkedés ült, mert nekem erről fogalmam sem volt, de Mel még mindig mosolygott, és ahogy korábban, most is szeretet bujkált benne. Hitet láttam a szemében. – Nemcsak azért, mert különleges helyzetben vagy jelöltként és üresként, hanem a bátorságod miatt is. – Ahogy finoman bólogatott, eszembe jutott, milyen biztatást adtak nekem a szavai, amikor a mentorom volt. De muszáj lesz bezárnom a szívemet. – Benned olyan céltudatosság és szenvedély ég, amit soha senki másban nem tapasztaltam. Éppen ezért is fáj annyira, amit tettél. Tudom, hogy rád ijesztettünk, és túl messzire mentünk veled, és minden felelősséget magamra vállalok azért a botrányért, ami a nevek felolvasása közben történt.

Behunytam a szemem. Ezt most minek vegyem? Győzelemnek vagy hitehagyottságnak? Amikor felolvastam az elfeledettek neveit, és összemostam őket az arra méltóakkal, magamra vállaltam a bíró szerepét. Kiálltam az őseinkért, a vezetőinkért és az egész közösségért.

– Van rá mód, hogy jóvátegyük a múltat – folytatta Mel halk, fátyolos hangon. Tudnia kellett, hogy szavai éppolyan istenkáromlók, mint az én tetteim, mégis ki merte mondani azokat Longsight jelenlétében. – A dolgok jelenlegi állása szerint elkövettél már annyi bűnt, hogy elítélhessenek, és a közösség tagjai ítéletet mondhassanak feletted. És jól tudod, hogy ennek, mi az ára. – Testem megborzongott, ahogy eszembe jutott Connor Drew, Oscar apja, akit egy zsúfolt köztéren, mindenki szeme láttára jelöltek meg egy varjúval. Az elfeledettek jelével. Azon a napon megfordult velem a világ. – Csakhogy Saintstoneban sokkal több könyörületesség létezik, mint hinnéd. – Mel most Longsight felé pillantott, aki felvonta az egyik

szemöldökét, Mel pedig felállt a helyéről. – Van rá mód, hogy mindezt jóvátedd. És egyedül te vagy az, aki jóva tudod tenni. Te, az újdonsült Moriah.

Halkan felszisszentem, akaratom ellenére is így reagáltam. Mert még ha Longsight nem is sejtette, lehetséges volt, hogy Mel tudta, az én testemen lévő jelek ugyanúgy belülről fakadtak, akárcsak Moriah, a szépséges legenda-hős bőrén. Mel közelebb lépett hozzám, így jól láthattam a testét borító tetoválásokat. Ő a mi közösségünk szent könyve, az ő hangja és az ő bőre meséli el történeteinket, valóságos két lábon járó történelemkönyv. A mi hitünket éli, abból táplálkozik.

– Ahhoz, hogy betapasszuk ezt a sebet, szükségünk van egy hídra. – Most olyan közel állt hozzám, hogy megcsapta az orromat a testére kent olaj finom illata, amellyel ragyogóvá és puhává varázsolta bőrét. – Az üresek rengeteg titkot rejtegetnek, nekünk pedig meg kell tudnunk ezeket. Azt már tudjuk, hogy kirabolnak minket. És azt is, hogy az utóbbi időben egyre jobban elhatalmasodtak a lopások. Tudjuk, hogy igyekeznek meggyengíteni minket, és csak a megfelelő időre várnak, hogy támadhassanak. Azt viszont nem tudjuk, hogy mikorra tervezik a támadást. – Mel tekintetében lágy együttérzés csillogott. – És még nem tudjuk, hogyan teremthetjük meg a békét.

Erre a mondatra felemeltem a tekintetem, először Mel arcára, majd onnan Longsight felé, akinek a béke szó halatán megrándult a szája. *Türelmetlennnek tűnik és mohónak* – gondoltam némán.

Mel folytatta:

– Van egy álmom: egy olyan időről álmodom, ahol az üresek és a jelöltek megint egyesülhetnek. Ehhez azonban együttérzésre van szükség, Leora. – Némán Melre

meredtem. Fogalmam sem volt, hová akar kilyukadni ezzel, aztán hallottam, hogy Longsight felsóhajt. – Az üresek ellopták a meséinket. Elveszik tőlünk a legendákat és kiforgatják azokat, méreggel hintik tele, és összezavarják mindenkinek az elméjét, aki végighallgatja őket. A legtöbbször azonban rászédtek és becsapták. Egyszerűen csak vissza kell téríteni őket a helyes útra. Meg kell hallaniuk az igazságot!

Mel arcán láttam, hogy tele van hittel. Hisz az igazságban, és hisz benne, hogy az mindenkit megmenthet.

Átpillantottam Longsight polgármester felé, aki szemmel láthatóan feszengett. Ha Mel nem lenne ilyen fontos tagja a közösségünknek és az életünknek, gyanítom, hogy mostanra már rég elhallgattatta volna. Mert az együttérzés álarca mögött Longsightot egyetlen stratégia vezérli. Ki tudja, mi a fontos neki? Vajon érdeklik a meséink, vagy egyszerűen csak örökre el akarja pusztítani az üresek?

És mi ebben az én szerepem: híd vagyok vagy fegyverként használnak?

– Ismerek egy nagyon-nagyon régi mesét – szólalt meg Mel dallamos, ellenállhatatlan hangon. – Ezt a mesét nem láthattad a bőrömrre tetoválva, és arról szól, hogy a két testvér egy napon újra összefog, és békét teremt a világban. – Itt elhallgatott, és megvárta, amíg leülepszik bennem, amit mondott. – Ez kétféle módon történhet meg, kedvesem. Szeretet vagy erőszak útján, de az üreseknek bűnhődniük kell. – Észrevettem, hogy Longsight nyel egy hatalmasat, és az arcára az van írva, hogy a pusztításról dedelgetett álom mérhetetlenül édes a lelkének. Hiszen erre éhezett. Mel is rápillantott, és úgy láttam, mintha egy pillanatra megborzongott volna. – Leora – folytatta halkán. – Nagyon remélem, hogy az üresek sikeresül újra rávinni

az igazság és a szeretet útjára, és nem az erőszak felé fordulnak majd.

– Úgy véled, ha elhitetjük velük, hogy mi az igazság, akkor visszatérnek és... jelet tetováltatnak magukra?

– Ebben csak reménykedni tudok, Leora. És imádkozni. – Mel most visszaült a helyére. – Ne hidd, hogy kárörvendve nézzük tudatlanságukat, mert bár ők a sötétségben élnek, a lelkük attól még ugyanolyan lélek. – Ezek a szavak rendkívül veszélyesnek tűntek. Longsight abban a pillanatban fel is állt, megköszöri a torkát, és félbeszakította Melt.

Odalépett a nő elé, így most nem láthattam a szemét, csak a polgármester elegánsan kivetovált testét és őszinteségtől sugárzó arcát.

– Úgy véljük, ha menedéket kérsz náluk, akkor befogadnak majd maguk közé. Rajtad kívül senki nem tudná ezt megtenni. Mi pedig csakis így tudjuk kideríteni, milyen titkokat rejtegetnek, hogy megvédjük a mieinket.

Longsight hangja selymes volt, akár a méz.

– Te és én még soha nem éltünk át háborút. – Közben Longsight megkerülte a szobát. – Szerencsések vagyunk. Ezekről a dolgokról csak olvasni volt módunk – halálról és pusztításról –, mintha csak legendák lennének. Immunnissá váltunk a szenvedéssel szemben, hiszen csak könyvekben láthattuk azt. Annyira hozzászoktunk már a békéhez, hogy el sem tudjuk képzelni, mi zökkenhetne ki bennünket hétköznapi életünkből. De jól figyelj arra, amit most mondok: hatalmas konfliktus közeleg! És ha a dolgok ugyanúgy maradnak, ahogy most, és semmit sem kezdünk az üresekkel, azzal saját pusztulásunkat hozzuk magunkra. Mi a lehető legrosszabbtól akarjuk megóvni Saintstone lakosságát, Leora. Nem akarjuk, hogy félelemben kelljen

élniük. Mégis hány gyereknek kell még eltűnnie, mennyi haszonállatnak kell elpusztulnia, vagy mennyi takarmánynak kell a földdel egyenlővé válni, hogy végre fel merjünk lépni ellenük? Az üresek élvezettel pusztítanak mindent, és napról napra merészebbek lesznek.

Megint életre keltek gyerekkorom figyelmeztető történetei.

– Pontosan tudjuk, hogy élnek köztünk olyanok, akik segítik és támogatják az üresekét. És van némi fogalmunk róla, hogy kik lehetnek ezek az emberek. – Elfordítottam a tekintetem, mert eszembe jutott apa, Connor Drew és Obel. Vagy Oscar.

– Őket mind félrevezették, de... – Longsight most Melre pillantott – néhányan úgy gondoljuk, hogy még nem követtek el jóvátehetetlen bűnt. És nem muszáj megbüntetni őket, ha te is segítesz ebben.

– És mi van akkor, ha én itt akarok maradni? – kérdeztem.

– A maradás nem járható út számodra, Leora. – Longsight megigazgatott egy papírkupacot az íróasztalán, és egy milliméterrel odébb tolt a tollát, hogy tökéletesen egy vonalban legyen a papír szélével. – Azon az estén hátat fordítottál nekünk. Ne vágj ilyen döbbséget! Mégis mi mást tettél a nevek felolvasási ceremóniáján? Mi lenne, ha most végre olyasmit tennél, amivel segíthetsz is azokon, akiket állítólag szeretsz? Menj el Featherstone-ba, és ott várd, amíg üzenetet kapsz tőlünk. És mondd el róluk mindent, amit tudsz! Ennyire egyszerű a feladat.

– Éppen azért küldenek el, mert olyan sok mindent tudok, de azt sem tudom, hol van ez a Featherstone. – Elcsuklott a hangom, mint egy gyereknek, aki mindjárt sírni

kezd, aztán nyeltem egy nagyot. – Túl sokat feláldoztam már.

– Ó! – A polgármester arcán együttérzés ült, ahogy rám nézett. – De még nem mindent.

Ahogy átvágok az erdőn, azt várom, hogy bármelyik pillanatban megpillantom azt a kis házikót – a két testvér meséjéből. Ahol olyan boldogan éltek együtt, amíg egy napon az apjuk meg nem halt. A *mi* testvérünk persze – a jó testvér, Moriah –, ezután hercegnő lett. És a bőrén gyönyörű jelek tűntek elő, amelyek a lelke tisztaságát szimbolizálták. Én a másik testvér voltam – az üres bőrű – a Fehér Boszorkány –, akit az erdőbe száműztek.

Érzem, ahogy lépteimet nézi valaki, ám amikor hátra fordulok, senkit sem látok.

A Longsighttall folytatott beszélgetés után felkerestem Obelt a stúdióban.

– Úgy látom, élve kijutottál – jegyezte meg könnyedén, és tetőtől talpig végigmért. Az a szürkéskék szempár egy gyakornokot halálra tud rémíteni, pedig az ügyfelekre milyen kedvesen néz. Obel végigsimította barna haját, amit kissé megnövesztett, mióta először találkoztunk. – És meg sem jelöltek. Ugye, nem kellett leborulnod előttük?

Nem tudtam, mit válaszoljak erre.

– Mel is ott volt. Azt mondták, próbáljam meg... *feldolgozni*, hogy ki vagyok.

– Értem. – A rám szegeződő szempár semmit nem árult el. – És?

– És hogy próbáljak együttműködni velük.

– És mégis hogy képzelik ezt az együttműködést?

Elfordítottam a tekintetem.

– Longsight szerint Featherstone-ba kellene utaznom.
– Aha! – jegyezte meg Obel. – És mit kell majd ott csinálnod?

Miután nem válaszoltam, Obel felsóhajtott.

– Leora, nem az a lány vagy, akit ma reggel láttam, aki dühös volt, és szilárdan elhatározta, hogy nem fogja hagyni győzni őket.

Erre csak vállat vontam.

– Nem muszáj hallgatnod rám. Semmivel sem tartozol nekem. De egy dolgot el kell hinned: egész életemben ugyanazt a történetet hallottam újra, más és más verzióban. És egész életemben megmondták, hogy mit higgyek el, akárcsak neked is. De egy dolgot biztosra tudok. Ezek az emberek nagyon jó mesemondók. Te is elmondtad a saját verziódat? Elmesélted, hogyan jelentek meg rajtad a jelek teljesen maguktól? – Figyelte, ahogy lassan megrázom a fejem. – Márpedig ha nem is tudják, biztosan gyaníthatják. Szerintem tisztában vannak vele, mekkora hatalmad van, és gyengíteni akarnak. A hatalmon lévő emberek nem úgy kerülnek oda, hogy ijesztően rosszak, hanem úgy, hogy ijesztően jók. Még hozzá abban jók, hogy meggyőzzenek mindenkit. Remekül tudják csűrni-csavarni a szót, és elérni, hogy mindenki egyetértsen velük, még ha először nem is akart.

– Jól van, értem! – kiáltottam rá, a hangomban csengő indulattal magamat is megleptem. – És szerinted mit kéne tennem? Nem maradhatok itt... – Elcsuklott a hangom, és sírni kezdtem. – Mit javasolsz?

Obel kis szünetet tartott, aztán hátratolta a székét, és felállt.

– Egy teát – felelte halkan. – Javaslom, hogy igyunk egy teát.

Fáradtan dörzsölgettem a homlokom, miközben Obel elkészítette a teát. Elém rakta a gőzölgő italt, ő pedig szűr-csölgetni kezdte a sajátját.

– Akkor ne maradj itt! – szólalt meg végül. – Longsight-nak igaza van: valakinek el kell mennie Featherstone-ba.

Elnevettem magam. Ezen csak nevetni lehet, mert ha nem nevetnék, akkor kétségbe lennék esve.

– Tehát úgy gondolod, el kell mennem Featherstone-ba?

– Igen, úgy. – Obel elhallgatott, és sokatmondóan rám nézett. – De azt hiszem, Longsight nem tud rávenni, hogy olyat tegyél, amit nem akarsz. Te nem vagy kém, lányom. De meggyőződésem, hogy látnod kell, honnan származol. Korábban meséltél arról, hogy kíváncsi lennél az igazi anyádra. – Elfordítottam a fejem. Nem telik el nap, hogy ne jutna eszembe. Obel folytatta: – Szerintem, látnod kell azt a helyet, függetlenül attól, hogy mit meséltek neked gyerekkorod óta. És hidd el, bármennyire is gyarlók az üresek, mert biztos, hogy sok hibájuk van, de attól még nem szörnyetegek. Ők a te néped, és neked éppúgy szükséged van rájuk, ahogyan nekik rád. Valakinek figyelmeztetnie kell őket a Saintstone-ból rájuk leselkedő veszélyre. És ha úgy teszel, mintha engedelmeskednél Longsight kérésének, egy időre biztonságban lehetsz. Itt most háború közeleg, és te fontos szerepet fogsz benne játszani. Ezért fontos, hogy biztonságban legyél.

Obel hanghordozása hallatán – és a feltételezés miatt, hogy elvállalom ezt a szerepet, mármint, feláldozom magamat egy számomra ismeretlen cél érdekében – lúdbőrözni kezdett a hátam.

– Ők a te néped, és nem az enyém. Te vagy az, aki közöttük nőttél fel, tehát neked kell menned. – Megfeszült az állam, és előredöntöttem a vállam. Obel felsóhajtott.

– Az üresek éppolyan makacsul és lassan alkalmazkodnak a változásokhoz, mint Saintstone lakossága. Rám nem fognak hallgatni.

Obel soha nem mesélte el nekem, miért hagyta el az otthonát. Épp meg akartam tőle kérdezni, amikor hangok ütötték meg a fületem a kinti sikátorból.

Obel felpillantott.

– Furcsa, mert ma délutánra nem volt időpontja senkinek. – Mindketten felálltunk, és abban a pillanatban megnyikordult az ajtó, de olyan hangosan, hogy egyszerre rezzentünk meg.

Obel a szája elé emelte mutatóujját.

– Ki van ott? – szólalt meg nyugodt hangon.

– Whitworth! Hogy neked mekkora mázlid van! – Tekintetünk összekapcsolódott, majd Obel szeme elkerekedett a meglepetéstől, és talán a félelemtől is... Mindketten ismertük ezt a hangot.

Jack Minnow hangját.

– Bújj el, Leora! – suttogta Obel. – A raktárban van egy szekrény, oda bújj be gyorsan! És akármilyen történik is, maradj ott. Megértetted? Bármilyen történjék, ott maradsz!

Bezártam magam mögött a raktárhelyiség ajtaját, majd leültem a földre, és magamhoz húztam a térdem.

Jack Minnow. Eszembe jutott, amikor egy baglyot te-
továltam a vállára. Ahogy szinte üvöltöttek felém a jelei,
és semmi mást nem éreztem, csak félelmet. Szinte meg-
fulladtam attól az érzéstől, annyira nagy súllyal nehezedett
rám, mintha össze akarna nyomni.

A lélegzetem hangját mennydörgésnek hallottam a fü-
lemben. Próbáltam nyugalmat erőltetni magamra.

Hallottam, ahogy Obel kinyitja az ajtót, újra csikorgni kezd, majd Minnow csizmás léptei végigkoppannak a padlón.

– Jack Minnow! – Obel hangja visszafogott volt. – Megbeszéltünk volna egy időpontot?

– Nem volt időpontunk, Whitworth. – Minnow hangja semleges és barátian csengett. – Csak azért jöttem, hogy találkozzak a tanonccoddal, Leorával. Tudom, hogy ma reggel bent járt a polgármesternél, és gondoltam, átbeszélem vele, miről volt szó. Momentán nincs szükségem új tetoválásra. Leora természetesen kiváló munkát végzett legutóbb, de persze jó tanártól tanult.

– Köszönöm, de túlzás a hízelgése – szólalt meg halkan Obel. – Attól tartok, nem tudom, mikor jön vissza Leora.

– Úgy látom, a madártetoválásokban nagy szakértelemmel rendelkezik, igaz, Mr. Whitworth?

Semmi válasz, csak csend.

Inkább csak éreztem Minnow lépteit, mint hallottam. Visszafojtott lélegzettel ültem tovább a helyemen. Tudtam, hogy most az ajtó másik oldalán áll. Éreztem a jelenlétét.

Ekkor hangos dörömbölést hallottam az ajtón. Nem kopogást vagy kaparászt, hanem olyan hangot, mint amikor valaki ököllel belevág, aztán körmével szélteben végigszántja a falapot. Végigkarmolja, mintha ki akarna vájni belőle egy darabot. Hátborzongató figyelmeztetésnek véltem.

Pedig nem tudhatja, hogy ott vagyok... Mégis olyan érzésem volt, mintha tudná. És ezzel akarná tudtomra adni, hogy meghalljam és odafigyeljek rá.

– Maga egy fiatal, befolyásolható lányra tetovált rá egy lázító jelet. Mit gondol, milyen büntetés jár ezért?

– Nem volt hivatalos az a jel – vágott közbe Obel. – Hivatalosan a tarkón van a helye. Nem létezik olyan szabály, ami előírná, hogy a test bármely pontjára ne lehetne varjút festeni.

– Ó, értem, most a törvény betűit értelmezzük! Nem is tudtam, hogy maga ilyen szakértő, Obel. Na, persze, gondolom, a döntést a lány hozta meg.

Újabb szünet.

– Igaz? Ő választotta azt a jelet? – faggatta tovább Minnow. – Habár nem volt teljesen eltökélt? Mert magára felnéz az a lány, Whitworth. Talán még rajong is magáért. Biztos vagyok benne, hogy egy ilyen kérdésben magára hallgatott.

Legszívesebben kirontottam volna az ajtón, hogy elmondjam neki: az én döntésem volt, milyen jelet festek a testemre, de nem tettem. Engedelmesen ott maradtam, ahogy Obel kikötötte, és csak dideregve ültem tovább a padlón. Hirtelen úgy éreztem, minden érzékelésem felerősödött, mintha egy ragadozó elől menekülő kis állat lennék.

– Nyugodtan vádolhat engem, ha akar – válaszolt halkan Obel. – Elvégre én tanítom be a lányt. Valóban befolyással lehetek rá. De ez a jel az ő döntése volt, szabad akaratlanul kért meg rá.

Hallottam, ahogy valami kerámia összetörik a padlón, meg ahogy kiloccsan a folyadék – biztosan az egyik bögre.

– Hagyja ott! – sziszegte Minnow olyan hangon, hogy jéggé dermedtem. – Tudja, mi a vicces, Obel? Amikor a tetoválásait nézem, azt üzenik, hogy maga egy nemes lelkű és jó ember. Elvégre egy tetoválás soha nem hazudik. Csakhogy a maga esetében ez egyáltalán nem igaz. Mert

a maga bőre alatt másfajta igazság lapul, és ki fogom deríteni, hogy mi az.

– Csak olvasson ki engem, Minnow! – Obel hangjában merő szarkazmus csengett. – Vizsgáljon meg, fedezze fel, mi rejlik bennem! Tárja fel, hogy van-e bennem bármi tisztátlanság! – Ezen a ponton keserűen felnevetett. – Nincs rejtegetnivalóm.

A kőpadlón hangosan csikorogtak a cserépdarabok, ahogy Minnow áttaposott rajtuk.

– Talán majd legközelebb. – Minnow kis szünetet tartott. – Most mennem kell, Whitworth. Úgy látom, Leora egyhamar nem jön ide. – Biztosra vettem, hogy a hangját itt kissé felemelte, mintha csak hozzám beszélne, a raktár felé. – De talán egy üzenetet átadhatna neki.

– Persze, igen.

– Bármennyire is meggyőző a mi polgármesterünk, néha kissé naivan áll hozzá a dolgokhoz. – Közelebb hajoltam az ajtóhoz, meglepett, hogy ilyen hangon beszél Longsightról. – A polgármester szilárdan hisz a saját hatalmában, azt gondolja, mindenki automatikusan engedelmeskedik neki. Én viszont tudom, hogy a lázadóknak kicsit több kell ahhoz... hogy engedelmességre bírják őket. Mondja meg Leorának, hogy elvárjuk tőle az engedelmességet, és nem tudunk több időt adni neki. Én és mindannyian számítunk a lojalítására. – Minnow hangja acélosan csengett. – Mondja meg neki, még hozzá világosan értesse meg vele, hogyha valaki nem velünk, akkor az ellenünk van. Leorának el kell mennie Featherstone-ba, és végre kell hajtania az utasításainkat, máskülönben a barátai fogják bántani. Amint odaért, megkeresi majd a kapcsolattartója. – Minnow kis szünetet tartott. – Megitta a teát? – kérdezte halkán, aztán hallottam, amint valaki a kezébe

vesz egy bögrét, Obelét. És végül egy újabb hang következett.

Tompa puffanás, aztán csattanás. És egy fájdalmas jajkiáltás – Obel hangján.

Végül néma csend, amelyet csak egy halk nyögés tört meg.

– Adja át az üzenetet, Whitworth! A saját jól felfogott érdekében tegye meg!

Lépések hangját hallottam távolodni. Könnyedén kinyílt az ajtó, majd egy hatalmas csattanás következett, amint becsapódott.

Kis szünet után Obel hangosan megszólalt.

– Előjöhetsz, elment.

Óvatosan kiléptem a raktárból, de a testem remegett és szédültem. A látvány, ami fogadott, rosszabb volt annál, mint amit a képzeletem megteremtett. Obel a bal kezével jobbját markolta. A vérző seb szélén közben lilás heg keletkezett, az ujjai ernyedten, furcsa szögben lógtak a kezén.

– Eltörte – szólalt meg Obel, kissé rémült, és most először félelemmel teli hangon. – Eltörte a kezemet. – Előrenyúltam, és megérintettem. Obel próbálta mozgatni az ujjait, és éreztem, ahogy a csont a csonthoz súrlódik.

Egy tetováló a keze nélkül használhatatlan.

Obel arcán verejték- és könnycseppek gördültek végig, miközben holtápadtan nézett rám.

– Itt az idő, Leora.